

Українська світла хата на добро — завжди багата

До свята, на яке мене запросили, залишалося ще чимало часу, а тому ми з подругою гуляли знайомими обом з дитинства вулицями. І, проходячи повз школу, в стінах якої минули її десять дзвінких літ, вирішили завітати. Номер школи із зрозумілих причин називати не будемо, скажемо тільки: школа в місті престяжних і добре відома. Хоч були весняні канікули, проте тут не було порожньо: учительська і класи на всіх поверхах були відчинені, сміялися вчителі, лаборанти, прибиральниця. «Майже всі нові обличчя», — сказала подруга. І, вже зібравшись іти до виходу, розчинилися двері кабінету біології і вийшла вчителька, на серйозному обличчі якої через мить з'явилася приємна посмішка. Вона запросила нас увійти. Їм було що пригадати. Аж ось та посмішка з обличчя худіє зникла і вчителька, картинно роблячи великі очі та стискаючи свої тендітні, інтелігентні руки, театралью промовила:

— Увійть собі, який жах! Що вони там на верхах коять, це ж треба додуматися — до 2000 року всі школи збираються перевести на українську мову викладання! Це ж абсурд!..

Проте сплечуття нашого відносно цього болісного для неї питання жінка не знайшла. В глибоку дискусію занурюватися не було сенсу, та й час нагадував про те, що слід поспішати туди, де інше ставлення до мови, традицій і культури країни, яким би багатонаціональним він не був. Одне є і залишається головним: тож живемо в Україні, шанувати яку — зобов'язані.

У Донецькому обласному училищі культури тим щиро-сердно пишуться. В протилежному разі не влаштували б такого грандіозного свята, яке задумувалося цим циклом. Проте найголовнішим, значущим, було відкриття просторі Світлиці, де збиратимуться численні гості і на дверях якої великими літерами було написано «Світлиця відкрита від раннього ранку до пізнього вечора». Та про урочистість її відкриття трохи нижче.

Після відкриття мали відбутися літературно-театралізовані конференції «Княжа доба минула і сучасна» і зустріч з учасниками фестивалю «Червона рута» Миколою Присяжником та Сергієм Кукузенком. Отже, було зрозуміло, що програма свята буде насиченою, змістовною і цікавою. Гарні дечата і хлопці, учні різних курсів, у чудових українських костюмах, ще раз «проганяли» свої номери.

Кілька слів про цей заклад, якому нинішнього року виповнюється 51 рік. Училище — єдине в області, яке готує керівників художньої культури — клубних театрів, музичних шкіл, музеїв, бібліотек. Керує ним сьогодні Володимир Костянтинівич Ткаченко, теж колишній його випускник. Із стін цього закладу вийшло понад

два тисячі випускників, які несуть, культивують і збагачують цінні скарби культури не лише у нас в Україні, а й у Росії, Білорусії, інших краях, проте рідного коріння не забувають і не цураються. Одинадцять з них мають звання Заслужених працівників культури України. 29 — викладачі і директори багатьох музичних шкіл, директор Донецького цирку Геннадій Глінін — теж його колишній учень. Цікаве це училище — і своїми формами і методами навчання, викладачами, святами. До речі, хто має хист, талант і бажання до будь-якої творчості і більше хоче довідатися про те, чого тут і як вчать, — завітуйте 27 квітня об 11:00 на День відкритих дверей. Гадаємо, ви не пошкодуєте про витрачений час.

Не знижують рівня набутих традицій, постійно їх збагачуючи, і іншішні учні. Вже добре відомі далеко за межами України — у Бельгії, Німеччині, Угорщині — учасники музичного колективу «Вардлінаграш», часті і бажані гості різних фестивалів, зустрічей, концертів. А щмиднями їдуть до Києва переможцями республіканського конкурсу учнів імені Г. Шевченка, студенти режисерської факультету Іра Кононенко і Артем Повагін, які чудово пред-

ставляли літературну композицію за повістю «Титарівна». Тож побажаємо їм удачі і перемоги.

А тим часом біля Світлиці зібралася весела юрба з гостями і привітних господарів. До них вийшла найголовніша господиня — завідувача денним відділенням викладач народознавства Людмила Миколаївна Гарбуз і промовила:

— Батьку, дозвольте гостей до Світлиці запросити!

— Та будь ласка! — щиро дозволила «батько» директор.

Як і годиться до нової хати гості шлі з подарунками — з пшеницею ярю, щоб доля в цій хаті волилася рудниками і калиною, з вербовими гілками і новим пос дом з часником — від нечисті сили і дурного ока. Гості обсипали щедро пшеницею, примовляючи: «Пшеницею обсипаємо, здоров'я усім бажаємо».

Простора Світлиця була прикрашена вишитими рудниками, різним глиняним і дерев'яним начинням, витинанками, прикрасами з бісеру — все виготовлене руками самих учнів і славнозвісних народних майстрів України, запрошених на свято, які принесли сюди свої найкращі твори. Пахло в кімнати духмяними гірками та ніжними тістечками, якими було заставлено великий стіл.

(Закінчення на 2-й стор.)

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

Уміють тут і веселитися і грати і працювати, та так, що можуть і викладачів своїх навчати, чого ті не цураються. Багато чого для себе корисного виніс із занять викладач методики роботи з колективом прикладної творчості і декоративно-художнього оформлення Віктор Іванович Санжаревський. У ході навчання він інколи несподівано і для себе, і для учнів відкривав нові таланти і здібності. Так з'явилися в училищі свої майстри з різьби по дереву, з флористички, шкіденої пластики, ліплення, виготовлення писанок, мальованок, дріпанок тощо. Усього, що цього дня так мугавало зіб присутніх. Доводилося святковій атмосфері дзвінкі музики та молоді голоси, ділися чудові українські ліричні пісні

«Йшли дечата через двері», «Ав полі береза».

Почесне слово гостям — народним майстриням України, вироб яких не раз демонструвалися далеко за межами України. Хто сьогодні не знає Зою Олексіївну Хмару та її неперевершені гердани, визначити з численної колекції якої найкращий практично неможливо? А чи відомо вам, що гердана має 40 різновидів і призначень? Бажаючи навчитися цього мистецтва майстриня завжди рада і чекає в обласному науково-методичному Центрі народної творчості.

Вишивальниця з старовинного коріння, майстер декоративно-прикладного мистецтва України Валентина Максимівна Рижкова розповіла про символіку своїх рудників і закликала всіх, хто має старовинні, ще від праба-

бусь рудники, не тримати їх у скринях, а вившувати, аби вони приносили щастя і добробут всіляк.

Ще одна народна майстриня України — Клавдія Миколаївна Крохмаленко — познайомила зі своїми чудовими витинанками, яких у нас у регіоні майже немає. Розповіла про техніку їх виготовлення, пояснила, що обов'язково має бути присутній символ у кожній роботі — птах, який оспівує красу української землі.

Кожній майстрині, на знак визнання її шани цього таланту, а також подальшої творчості за язики, було вручено квіти та вітальні листочки з побажаннями добра і творчості.

Наприкінці свята і небо розяснилось, виплило з-за хмар сонечко, пославши свої слабенькі ще промінчики до

Світлиці, де стало ще гостинніше і затишніше.

А тим часом набирала оберта конференція «Княжа доба минула і сучасна». Що то за парубки були — запорозькі козаки, як вони одягалися, що пили-їли, як гуляли-розважалися і воювали — театралізовано і мистецьки-кумедно продемонстрували науковий спробити Донецького обласного краєзнавчого музею Галіна Павлівна Ковальчук. Їй допомагали учні училища та танцювальний колектив Палацу культури імені Куйбишева, виконувачи пісню, думку та хвацький «Голок» часів славетного козацтва.

Словом, свято вдалося на славу. Місце для лудки не знайшлося, як не залишалося місця і сумніву, що ми такі — українці, і тим горді.

Валентина ПОПОВА.

Українська світла хата на добро — завжди багата [Текст] : [про відкриття «Світлиці» в кабінеті народознавства Донецького училища культури] / Попова В. // Невідоме джерело.